

ΠΕΡΙ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδου φυλ. Δ').

Οἱ Ἀβυσσινοὶ σέβονται πολὺ τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἣτις κατὰ τὰς ιδέας τῶν ἔπλασε τὸν κόσμον, τὸν ἅγιον Γεώργιον καὶ τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, περὶ οὗ δοξάζουσιν ὅτι ἐκάστοτε παρακαλεῖ τὸν Θεὸν καὶ ὀλιγοστεύει τὰς ποινὰς τῶν ἐν τῷ Ἄδη τιμωρουμένων. Εἷς τῶν μᾶλλον τιμωμένων ὑπὸ τῶν Ἀβυσσινῶν ἁγίων, ὁ καὶ πατέρων τῆς χώρας θεωρούμενος, εἶναι ὁ κατ' ἐγχώριον ὄνομα καλούμενος Τέκλα Χαϊμανότ. Οὗτος, λέγουσιν αἱ ἐγχώριοι παραδόσεις, περιεπάτει ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ διέτρεχε τὴν ξηρὰν ἐπιππος ἐπὶ δράκοντος· ὑπέταξε δὲ καὶ τὸν διάβολον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ ἐρημίτης· πλὴν ὁ διάβολος βαρυνθεὶς μετὰ 40 ἡμέρας τὴν ἐρημιτικὴν ζωὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρώτην του τέχνην.

Αἱ ἐκκλησίαι τῶν Ἀβυσσινῶν ἔχουσι σχῆμα στρογγύλον καὶ διαιροῦνται εἰς τρία μέρη, τῶν ὁποίων τὸ μείζον περιέχει τὸν βωμὸν καὶ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ καλεῖται κατ' ἐγχώριον γλῶσσαν *Ταμπότ*. Χονδροειδαῖς δὲ ἀγιογραφίαι καὶ ζωγραφίαι καλύπτουσι τοὺς τοίχους, παριστάνουσαι σκηνὰς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης· αὐταὶ οὐ μόνον στεροῦνται τῶν κανόνων τῆς σκηνογραφίας, ἀλλὰ καὶ ἔχουσι χονδροτάτους ἀναχρονισμούς· οὕτως ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸν ἐν Ἀτεγράθ ναόν, ἐν τινι εἰκόνι παριστάσῃ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, οἱ Αἰγύπτιοι οἱ παρακολουθοῦντες αὐτοὺς εἰκονίζονται ὠπλισμένοι μὲ τουφέκια. Ὁ δὲ Ἅγιος Γεώργιος εἰκονίζεται ἐφ' ἵππου φέροντος φάλαρα Ἀβυσσινικὰ καὶ φορεῖ τὴν συνήθη τῶν ἐγχωρίων στολήν.

Ἡ Θεία λειτουργία τελεῖται κατὰ τοὺς τύπους καὶ κανόνας τοῦ μεγάλου Βασιλείου εἰς γλῶσσαν Ἀβυσσινικὴν· τινὰ ὅμως τῶν ἁσμάτων, ἢ εἰσοδος τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἢ ἐν ἀρχῇ προσφώνησις τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκ τοῦ κατὰ . . . Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα λέγονται Ἑλληνι-

στί. Ἑλληνιστὶ δὲ ἀναγινώσκονται καὶ τὰ Εὐαγγέλια τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Ἡ μετὰληψις παρὰ τοῖς Ἀβυσσινοῖς γίγνεται ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις δι' οἴνου καὶ ἄρτου, ὃν ὅμως οὐδέποτε ζυμόνουσι γυναῖκες. Τὸ βάπτισμα δὲ τελεῖται ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ βαπτιζόμενοι εἶναι ἤδη ἄνδρες.

Παρακολουθοῦντες οἱ Ἀβυσσινοὶ τὰ ῥητὰ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαυὶδ: *Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως (α) καὶ Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ, λάβετε ψαλμὸν καὶ δότε τύμπανον (β)* τελοῦσι τὰς λειτουργίας αὐτῶν οὐ μόνον κροτοῦντες τὰς χεῖρας, ἀλλὰ καὶ σείοντες κωδωνίσκους καὶ κτυπῶντες τύμπανα κατ' ἀρχὰς μὲν ὀλίγον καὶ ἡσυχως, βαθμυτῶν δὲ ἐπαυξάνουσιν, ἕωσθ' ἄτακτον εἰς κρότον καὶ πάταγον μέγαν.

Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἀβυσσινῶν νυμφεύονται ὅπως καὶ οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας· ἀνώτατον δ' ἀρχηγὸν αὐτῶν θεωροῦσιν ὄνοματι μὲν τὸν βασιλέα, πράγματι δὲ ἀνώτατόν τινα ἀρχιερεῖα ὃν καλοῦσιν Ἀμπούνα ἧτοι πατέρα ἡμῶν.

Ἡ Ἀβυσσινικὴ ἐκκλησία θεωρεῖ ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἀπλοῦν μεταξὺ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς συμβόλαιον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται ἡ εὐλογία τῆς ἐκκλησίας εἰμὴ κατὰ τύπον, δύναται δὲ νὰ διαλυθῇ ὡς πᾶν συμβόλαιον τῇ ἀμοιβαίᾳ συγκαταθέσει τῶν συμβαλλομένων. Ἡ πολυγαμία ὅμως ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα καὶ ἐπιτρέπεται εἰς μόνον τὸν βασιλέα, ὅστις δύναται νὰ ἔχῃ ὅσας γυναῖκας θέλει. Ἄνδρες δὲ ἢ γυναῖκες οἵτινες τρεῖς ἐχέρευσαν δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς ναόν, ἐκτὸς ἐὰν ἐνδυθῶσι τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Δοξάζει δὲ προσέτι ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀβυσσινῶν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται κατὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἰς οὐδεμίαν τιμωρίαν διὰ τὰ ἁμαρτήματα, ἅτινα ἔπραξε πρὸ τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας, διότι ἡ σκέψις αὐτοῦ δὲν ἦν εἰσέτι ὄριμος.

Τοιαύτη ἐν γένει ἡ Ἀβυσσινικὴ ἐκκλη-

(α) Ψαλμὸς ΜΣΤ'. 2.

(β) Ψαλμὸς Π'. 2.

σία. Ἡ Παππική ἐκκλησία πολλάκις προσεπάθησεν ὅπως καθυποτάξῃ αὐτὴν εἰς τὸ κράτος τῆς· καὶ τὸ 1543 μάλιστα, ὅταν οἱ Πορτογάλλοι βοηθήσαντες τοὺς Ἀβυσσινούς, ἔλαβον κατοχὴν τῆς χώρας τῶν, καθιέρωσαν αὐτόθι μητροπολίτην τὸν Ἰησουίτην Μενδέζον· πλὴν μόλις αὐτός ἤρξατο νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰ τῆς θρησκείας θέλων νὰ καινοτομήσῃ, καὶ ἀπεδιώχθη κακῶς ἐκ τῆς χώρας. Ἐκτοτε ἄσπονδον οἱ Ἀβυσσινοὶ τρέφουσι μίσος κατὰ παντὸς καθολικοῦ ἱερέως ἢ ἱεραποστόλου.

Φυσικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτήρ τῶν κατοίκων.— Ἐνδυμασία.— Οἰκίαι.— Γάμοι.— Συμπόσια.— Κώδηξ.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν περιηγητῶν εἶναι ἐν γένει ὠραῖος λαός. Τὸ χρῶμα αὐτῶν παραλλάσσει κατὰ τὰς φυλάς καὶ τὰς ἐπαρχίας. Οὕτω λ. χ. τῶν κατοίκων τῶν Νοτίων ἐπαρχιῶν Ἀμχάρας καὶ Σχυάας τὸ χρῶμα εἶναι μέλαν, τῶν κατοίκων ὁμῶς τῶν Βορείων ἐπαρχιῶν, ὡς τῆς Τιγραίας, εἶναι παρεμφερές τῷ τοῦ χαλκοῦ ἢ μᾶλλον τῷ ἀναμεμιγμένῳ γάλακτι καφέ. Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν εἶναι κανονικαί, τὸ μέτωπον καλῶς ἐσχηματισμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, μελανοὶ καὶ ζωηρότατοι, ἢ ῥίς εὐσχήμως προέχουσα, τὰ χεῖλη σχετικῶς παχέα, αἱ τρίχες τῆς κό-

μης συνίθως βραχεῖαι καὶ οὐλαι, ἢ δὲ τοῦ προσώπου γωνία ὀξεῖα. Ἡ φυσιογνωμία δ' ἐν γένει εἶναι γλυκεία, ἐνέχουσα τινὰ ἔκφρασιν μελαγχολίας, ἣτις δίδει εἰς αὐτὴν πλείονα εὐγένειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ὅσοι ὁμῶς φυσικῶς οἱ Ἀβυσσινοὶ εἶναι ὠραῖοι, τόσοι ἠθικῶς εἶναι ἄθλιοι καὶ ἐλλεινοί. Ἄρκετόν

καιρὸν, λέγει ὁ Δόκτωρ Blanc, εἶητα ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ εὕρω παρ' αὐτοῖς ἀγαθὸν τινα χαρακτῆρα. Ἐν γένει εἶναι δειλοὶ καὶ προδόται, ψεύσται καὶ πανούργοι, ἀμαθεῖς καὶ φιλήδονοι, κλίνοντες πρὸς τὴν κλοπὴν καὶ τὴν σκληρότητα, χαμερπεῖς συγχρόνως καὶ ὑπερήφανοι, πρὸς δὲ λαίμαργοι καὶ μέθυσοι καὶ ἐκδοτοὶ λίαν εἰς τὰ ὄργια.» Ἡ τοιαύτη περιγραφὴ τοῦ Δόκτορος Blanc εἶναι βεβαίως ὑπερβολικὴ, προερχομένη ἐκ τῶν παθημάτων ἅτινα καθὼ αἰχμαλώτος ἔπαθε παρὰ τῶν Ἀβυσσινῶν. Ἄν ὁμῶς ἦναι ἐν μέρει καὶ ἀληθὴς ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ τῶν Ἀβυσσινῶν, δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἂν ἀναμνησθῶμεν, ὅτι ἔκπαλαι ἡ Ἀβυσσινία διάκειται εἰς ἀναρχίαν καὶ συνεχεῖς ὑφίσταται ἐμφυλίους πολέμους, οἵτινες ταπεινοῦσι καὶ ἐξευτελιζοῦσι τὸ φρόνημα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ἀβυσσινοὶ εἶναι λαὸς ἄπληστος. Ὁ Κύριος Parkyns, Ἄγγλος περιηγητής, διηγεῖται ὅτι ἅμα οἱ Ἀβυσσινοὶ ἰδῶσι ξένον τινὰ τείνουσι πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ὑπὸς τοῖς πόδεσσι. Ἱεραπόστολός τις Ἄγγλος παρατηρήσας τοῦτο ἐδέωρθη εἰς ἐντόπιον ἱερέα ὠραῖαν χρυσόδετον ἐκδοσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Λάβε, εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα, τὴν Γραφὴν ταύτην· ἀξίζει ἐξ σελίνια. — Ἐ! ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, δός μοι

Τύποι Ἀβυσσινῶν.

μᾶλλον ἐν σελίνον, καὶ κράτησον τὴν Γραφὴν σου.

Ἡ ἐνδυμασία δὲ τῶν Ἀβυσσιῶν εἶναι ἐν γένει ἀπλή. Οἱ ἄνδρες φοροῦσι βραχείας περισκελίδας κατερχομένας μόλις μέχρι τοῦ γόνατος, ὑποκάμισον ζωννύμενον ἐν τῷ μέσῳ διὰ ζωστήρος καὶ μακρὸν λευκὸν ἐπανωφόριον ὁμοιάζον περίπου μὲ τὴν Ἑλληνικὴν χλαμύδα ἢ τὴν Ῥωμαϊκὴν toga. Οἱ πόδες αὐτῶν εἶναι γυμνοί, ἡ δὲ κεφαλὴ ἀσκεπὴς πλὴν τῶν πρεσβευόντων τὸν Μωαμεθανισμόν, οἵτινες φοροῦσιν ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κίδαριν. Ἡ δὲ τῶν γυναικῶν ἐνδυμασία εἶναι διάφορος, σύμφωνος δὲ μὲ τὴν κοινικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Οὕτως αἱ μὲν νεάνιδες φοροῦσιν πλατὺ διάζωμα κατερχόμενον μέχρι τοῦ γόνατος καὶ περιώμιον ῥιπτόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μόνον ὤμου, μένοντος οὕτω γυμνοῦ τοῦ δεξιοῦ. Αἱ ὕπανδροι δὲ γυναῖκες φοροῦσι μακρὰν καὶ εὐρείαν ἐσθῆτα ἐν εἴδει σάκκου, καὶ ἐπανωφόριον καλούμενον *Τάουμπ* ὁμοιον καθ' ὅλα μὲ τὸ τῶν ἀνδρῶν. Περιποιοῦνται δὲ μεγάλως τὴν κόμην περιπλέκουσαι αὐτὴν κατὰ διαφόρους τρόπους· ἀντὶ δὲ κομμωτικῶν μεταχειρίζονται τὸ βούτυρον, οὗτινος κάμνουσι μεγίστην κατάχρησιν· οὕτως ὥστε ὅταν ἴστανται εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ πολὺ, τοῦτο ἀναλύον κατέρχεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ διήκει διὰ τοῦ τραχήλου ἐπὶ τοὺς ὤμους. Εἶναι δ' ἐν γένει αἱ Ἀβυσσιναὶ γυναῖκες ἐμμανεῖς διὰ τὰ κοσμημάτα· αἱ χεῖρες, οἱ βραχίονες, ἡ κόμη, τὰ ὦτα, οἱ πόδες εἶναι πλήρεις ἐνωτίων, ψελλίων, δακτυλίων, περιάπτων, κωδωνίσκων καὶ παντοίων κοσμημάτων. Αἱ πλείστα δ' αὐτῶν ζωγραφίζουσι ἐπὶ τοῦ σώματος διὰ βαφῶν πλείστα ὅσα φαντασιουργήματα.

Αἱ οἰκίαι δὲ τῶν Ἀβυσσιῶν εἶναι συνήθως εὐρεῖαι κυκλικαὶ καλύβαι ἐκτισμέναι διὰ κλάδων δένδρων, οἷς προσμιγνύουσι χῶμα μετὰ λίθων. Μία καὶ μόνη εἶναι ἡ θύρα ἢ εἰσάγουσα εἰς τὴν καλύβην, ἧς τὸ ἐσωτερικὸν διαίρεται εἰς δύο μέρη, τὸ ἐν εἰς τὸ τρώγουσι καὶ συνδιαλέγονται καλούμενον *ἀδδαράς*, καὶ τὸ ἕτερον ὅπερ χρησιμεύει ὡς κοιτῶν. Ἡ *Ἀδοβα*, ἢ πρωτεύουσα τῆς *Τιγρῆας*, ἧς τὸ ὄνομα σημαίνει πόλιν τῶν

ἀνακτόρων, σύγκειται ἀπὸ τινὰς ἑκατοστυίας τοιούτων καλυβῶν, καὶ παρουσιάζει ὡς πρὸς πρωτεύουσαν ἀθλιεστάτην θέαν.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ νυμφεύονται νεώτατοι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν· δεκατετράτεις νέοι καὶ δωδεκάτεις νεάνιδες εἶναι ὠραῖαι γάμου.— Ἴδου δὲ πῶς συνήθως τελοῦνται οἱ γάμοι. Ὁ νέος πάντοτε ζητεῖ ὡς νύμφην νεάνίδα, ἧτις νὰ ἔχη διπλάσιον ἀριθμὸν βοῶν τῶν ἰδικῶν του. Ἀφοῦ εὖρη τοιαύτην ἀπειθύνεται πρὸς τὸν πατέρα μεθ' οὗ συμβιβάζεται· μετὰ ταῦτα δὲ καθ' ὁρισθεῖσαν ἡμέραν πορεύεται παρὰ τῷ πατρὶ τῆς μνηστῆς του, ἐνθα τελοῦνται οἱ γάμοι ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ καὶ τοῦ τυμπάνου. Τέσσαρες νέοι φίλοι τοῦ γαμβροῦ διέρχονται τὴν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιον τῶν νεονύμφων, προσφέροντες αὐτοῖς τὰς ἀναγκαίας ὑπηρεσίας.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ ἀρέσκονται πολὺ νὰ τρώγῃσι τὸ κρέας τοῦ βοῦς ὠμὸν καὶ ἀσπαῖρον ἐπὶ ἐκ τοῦ αἵματος· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἐθνικὸν φαγητὸν αὐτῶν, ὅπως παρ' ἡμῖν τὸ *ψητὸν ἀργίον*, παρὰ τοῖς Τούρκοις τὸ *πιλάριον* καὶ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς τὸ *βιφατέκ*. Ἀξιοσημείωτα δὲ εἶναι τὰ συμπόσια τῶν Ἀβυσσιῶν. Οἱ δαιτυμόνες κάθηνται περὶ τράπεζαν ὀλίγω ὑψηλοτέραν τοῦ ἐδάφους. Πρὸ ἐκάστου αὐτῶν κεῖται σωρὸς 10—12 *γαλεττῶν* ἐξ ἄρτου. Καὶ αἱ μὲν τῶν διακεκριμένων ξένων *γαλέτται* εἶναι κατεσκευασμέναι ἀπὸ τέφρου, αἱ δὲ τῶν λοιπῶν ἀπὸ *ταγκουσα*. Αἱ *γαλέτται* αὗται χρησιμεύουσι καὶ ὡς χειρόμακτρα, διότι δι' αὐτῶν ἀπομάσσουσι τοὺς δακτύλους.— Μόλις οἱ προσκεκλημένοι καταλάβωσι τὰς οἰκείας θέσεις, φέρονται τὰ μεμαγειρευμένα φαγητὰ, ἅτινα συνήθως εἶναι κριὸς μὲ ἔμβαμμα ἐκ πεπέρεως. Πρὶν διανεμηθῶσι τὰ κρέατα, οἱ ὑπέρτατοι κόπτουσι ἢ μᾶλλον τὰ διασχίζουσι διὰ τῶν ὀνύχων τῶν φροντίζοντες νὰ δίδωσι τὸ καλλίτερον μέρος εἰς τοὺς διακεκριμένους τῶν δαιτυμόνων.— Οὗτοι ἐμβαπτουσι τὸν ἄρτον τῶν εἰς τὸ ἔμβαμμα καὶ μῆκύνοντες διὰ τῶν δακτύλων κατασκευάζουσι εἶδος πλακοῦντος. Συνήθεια δ' ἐπικρατεῖ ὅπως αἱ δαιτυμόνες εἰσάγωσι διὰ τῶν δακτύλων εἰς τὸ στόμα τοῦ παρκαθημένου τὸν πλακοῦντα τοῦτον, ὅπερ ἐνίστε συμβαίνει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν,

καὶ τότε ὁ ἐν τῷ μέτῳ καθήμενος προσκόπτει εἰς δυσάρεστον δῖλημμα, διότι ἂν μὲν ἀρνηθῆ ἀποκτᾷ φήμην ἀνθρώπου κακῶς ἀνατεθραμμένου, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἂν δεχθῆ ἀμφοτέρων τῶν παρακαθημένων αὐτῷ τοὺς πλακοῦντας, δύναται ἐξαίρετα νὰ πνιγῆ, διότι οἱ πλακοῦντες ὀλόκληροι καὶ ταχέως εἰσάγονται εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τῆς βίας. Ἐνῶ οἱ δαιτυμόνες τρώγουσι τὸ μεμαγειρευμένον τεῦτο φαγητὸν, οἱ ὑπέρεται σφάζουσιν ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀγγελάδα καὶ παραθέτουσιν εἰς τὴν τράπεζαν τὸ ἀχνίζον ἔτι κρέας. Ἐκαστος δαιτυμῶν ἀρπάζει τεμάχιόν τι καὶ εἰσάγων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του τὸ δάκνει διὰ τῶν ὀδόντων· διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατεῖ τὸ ἄκρον τοῦ κρέατος, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τὸ ξίφος καὶ ἀποκόπτει τὸ περισσεῦον ἐκ τοῦ στόματος κρέας· κατὰ τὴν ἐγχείρισιν ταύτην ὑπόκειται εἰς προφανῆ κίνδυνον ἢ ῥίς τοῦ ποιούντος τὴν ἐγχείρισιν, ἐὰν οὗτος δὲν εἶχε συνειθίσει πρὸ καιροῦ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Τὰ φαγητὰ ταῦτα συνοδεύονται καὶ ὑπὸ ποτῶν, ὧν τὰ κυριώτερα εἶναι τὰ ἐξῆς τρία· τὸ ἀρράκι ὅπερ κατασκευάζεται ἀπὸ μέλι καὶ φοίνικας, τὸ τέδξ μίγμα μέλιτος καὶ ὕδατος, καὶ εἰδός τι ζύθου κατασκευαζομένου ἀπὸ ἄλευρον καὶ πικρὸν τινα φλοιόν.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΜΙΧ. Π. ΔΑΜΠΡΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Ο ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ

(800—900)

Ἐκ τῶν τοῦ Βάλιερ Σκόττ.

(Μετάφρασις Θ. Ἀντωνιάδου).

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

I

Ἀκούσατε τὴν διήγησιν πᾶσαν τῶν μεγάλων κατορθωμάτων, τὰ ὅποια ἐτελέσθησαν ὑπὸ Ἀρόλδου τοῦ ἀδαμάστου, υἱοῦ τοῦ κόμητος Βιτικίνδ.

Ὁ κόμητος Βιτικίνδ κατήγετο ἀπὸ Βασιλικῆς οἰκογενείας· ὁδηγῶν Νόρσους πολεμιστάς, διέτρεχε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. Δυστυχεῖς αἱ χῶραι εἰς ἃς ἀπεβιδάζετο, διότι ἐκεῖ ἐχύνετο αἷμα, ἀνεσπῶνται κόμαι, ἀνηρπάζονται κόραι ἀπὸ τὰς μητέρας αὐτῶν καὶ ἐφονεύοντο ἱερεῖς· οἱ κόρακες καὶ οἱ λύκοι συνηθροίζοντο εἰς συμπόσιον· ὅτε ἀνεπετάννυσ τὴν μαύρην αὐτοῦ σημαίαν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπροχώρει ἡ μάχη, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἠκολούθει ἡ καταστροφή· καὶ ὁ Δανὸς εἰδωλολάτρης ἐπυρπόλει τὰς ἐκκλησίας, διὰ νὰ φωτίσῃ τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἐπανερχόμενον εἰς τὰ πλοῖα.

II

Τὰ παράλια τοῦ Ἑρίνου ἐγένοντο θῦμα τῆς μανίας αὐτοῦ· ἡ Γαλλία εἶδε κυματιζούσας τὰς σημαίας αὐτοῦ, καὶ μόλονότι ἐν τῇ Σκωτίᾳ ὀλίγη ὑπῆρχεν ἡ λεία, οἱ πειραταὶ τοὺς ὁποίους ὠδήγει διέτρεξαν τὰ ὄρη αὐτῆς· ἀλλὰ πρὸ πάντων ὠδήγει τὰ ἰστία αὐτοῦ πρὸς τὰ παράλια τῆς χαριέσσης Ἀγγλίας, διότι ἐκεῖ ὑπῆρχον ἀφθονα πλούτη· τοσοῦτον δὲ καλῶς καὶ τοσοῦτον μακρόθεν ἐγνώριζον αὐτὸν, ὥστε μόλις λευκὸν ἰστίον ἐφαίνετο εἰς τὸν κυανοῦν ὀρίζοντα καὶ ἀμέσως ἡ σάλπιγξ καὶ τὰ κέρατα ἐκάλουν εἰς τὰ ὄπλα. Οἱ ἄστοι ἔσπευδον νὰ ὀχυρώσωσι τὰ τεῖχη, οἱ χωρικοὶ κατέφευγον εἰς τὰς πόλεις, πυρὰ ἀνήπτοντο εἰς τὰ ἀκρωτήρια, οἱ κώδωνες ἐκρούοντο ἀδιακόπως, καὶ ἀδιακόπως οἱ φαιοὶ μοναχοὶ ἔψαλλον μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ τρεμούσης· ἀγία Μαρία, προφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πλημμύρας, τῆς πυρκαϊᾶς, τῆς πανώλους, τοῦ λιμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ κόμητος Βιτικίνδ. »

III

Τὰ πλούτη τῆς ὠραίας Ἀγγλίας τοσοῦτον ἐγοήτευον αὐτὸν, ὥστε ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸν πόθον νὰ ὀρίσῃ ἐκεῖ τὴν κατοικίαν του. Ἡμέραν τινὰ ὁ τρομερὸς πειρατῆς ἦλθεν ἐνώπιον τῆς εἰσόδου τοῦ Χοῦμπερ καὶ ἀπεβίβασε τὴν ῥιψοκίνδυνον ἀγέλην αὐτοῦ. Τρεῖς Βαρῶνοι ἐπορεύθησαν κατ' αὐτοῦ μὲ πᾶσας τὰς δυνάμεις αὐτῶν· συνέλαβε δὺο καὶ ἐφόνευσε τὸν τελευταῖον· τότε ὁ κόμητος Βιτικίνδ ἐγκατέλειψε τὰς πλουσίας ὄχθας τοῦ Χοῦμπερ καὶ ἔφερε τὸν πόλεμον καὶ τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ Νορθούμ-